

EL TEMPS

L'executiu de Camps s'empara en la llei de la comunicació àudio-visual, en vigor des de l'1 de maig passat, per ordenar el tancament dels repetidors de Catalunya Ràdio al País Valencià.

Feta la llei, feta la trampa

Des de l'1 de maig, la llei de la comunicació àudio-visual concedeix a les comunitats autònomes la competència per a atorgar llicències de ràdio i televisió. Un agafador que Camps ha aprofitat per mirar d'eliminar Catalunya Ràdio al País Valencià.

Tancar fins el darrer repetidor de TV3 i Catalunya Ràdio al País Valencià és objectiu clar de la Generalitat Valenciana. I, a més, ara té l'empara de la llei general de la comunicació àudio-visual, en vigor des de l'1 de maig passat. Quatre dies exactes des de l'aplicació de la llei han trigat els serveis jurídics de la presidència valenciana a enviar una notificació a Acció Cultural del País Valencià per a notificar que "la prestació del servei de radiodifusió sonora en ones mètriques amb modulació de freqüència sense comptar amb la preceptiva llicència administrativa constituïx, d'acord amb la Llei 7/2010, de 31 de març, General de la Comunicació Audiovisual, que entra en vigor el dia 1 de maig del 2010, una infracció molt greu, que pot

ser sancionada amb una multa d'entre 100.000 i 200.000 euros, per cada un dels transmissors, a més del cessament de les emissions il·legals i el precinte provisional dels equips i instal·lacions utilitzats per a realitzar l'emissió". La missiva recorda a ACPV que la nova normativa espanyola ha passat la pilota al terrat de la Generalitat Valenciana i que, per tant, la prestació del servei és il·legal.

Si fins ara el govern de Camps tancava només repetidors de TV3 a tot el territori al·legant que no disposen d'una freqüència concedida per una administració, la nova llei espanyola de l'àudio-visual es configura com una eina més al servei del projecte d'eliminació, també, de l'emissora nacional de ràdio pública de Catalunya, l'única rà-

dio catalana que es rep al País Valencià en condicions òptimes –tret, és clar, de la recepció per internet, un domini que afortunadament cap govern no podrà censurar. L'advertiment de la Generalitat Valenciana s'empara en l'article 39.3 de la nova llei àudio-visual espanyola, que estableix que "l'emissió del servei públic de comunicació àudio-visual per ones hertzianes terrestres d'una Comunitat o Ciutat Autònoma en una altra de diferent podrà ser efectuada sempre que així ho acordin mitjançant conveni, existeixi reciprocitat i rebí autorització prèvia estatal". Ras i curt, ara és la Generalitat valenciana que pot determinar si les emissions de TV3 i Catalunya Ràdio al seu territori autònom són il·legals.

La portaveu de la Generalitat Valenciana, Paula Sánchez de León, va assegurar que ignorava l'enviament d'un requeriment a Acció Cultural del País Valencià (ACPV) perquè tanqués els receptors de Catalunya Ràdio, i va dir que, si de cas, es devia tractar d'una decisió administrativa i no política. Cal recordar que el govern valencià té a disposició un segon múltiplex de TDT sense ocupar, per la qual cosa no hi ha raons tècniques que impedeixin de veure TV3 al País Valencià, ni molt menys que facin que la recepció de Catalunya Ràdio sigui cap problema per a les emissores valencianes. Però val a dir que la llei de la comunicació àudio-visual deixa a les mans de l'arbitrarietat de l'executiu espanyol de torn que governi en un determinat moment la decisió d'assignar un nou múltiplex que requeriran les operacions de reciprocitat, com és el cas de TV3 al País Valencià.

Una altra LOAPA anunciada. EL TEMPS (número 1.309, 14 de juliol del 2009), sis mesos abans de ser aprovat al Congrés espanyol, ja advertia que l'esborrany amb què treballava l'executiu espanyol era un text carregat d'ambigüitats i farcit d'eines encaminades a recuperar la unitat de mercat espanyol, també en matèria àudio-visual. El catedràtic emèrit de comunicació àudio-visual de la UPF Josep Gifreu advertia aleshores que "aquesta llei consolida una lògica de la cobertura territorial i no la lògica de les llengües i les cultu-

res de l'estat. Això ens és imposat pel primer govern del PSOE els anys 80, ara continua igual i cada vegada serà més difícil, atesa la gran competència del sector, de tenir una quota important per llengua i cultura per a les llengües no espanyoles”.

Aquesta llei també fixa mecanismes perquè, en cap cas, una televisió com TV3 o Catalunya Ràdio no puguin ser considerats mitjans de comunicació d'àmbit supraautonòmic, una qualificació que, legalment donaria una cobertura legal més avantatjosa a aquestes emissores. La disposició transitòria cinquena sembla redactada pensant, precisament, en el vet d'aquesta possible via per a la televisió catalana. En el cas que aquestes emissores arribessin en condicions a tots els territoris de parla catalana, no es considerarien de cobertura estatal. Si bé es disposa que ho és aquell mitjà que “presta servei per al públic de més d'una comunitat autònoma”, hi ha excepcions: “Quan aquest servei es presti en virtut d'una llicència atorgada per una comunitat autònoma, quan l'emissió en una altra es derivi d'un conveni de reciprocitat o

quan es tracti de desbordaments naturals del senyal d'emissió.”

Aquesta normativa hauria d'haver establert que l'executiu espanyol ha de planificar canals addicionals en els territoris on hi hagi més d'una llengua, com és el cas del País Valencià i el Principat de Catalunya, perquè l'espai radioelèctric és propietat de l'estat, però facilitar que si hi ha acord entre tots dos territoris el canal s'hagi d'habilitar immediatament. Era una de les esmenes presentades per ERC a la llei, però no hi va ser inclosa perquè la rebutjà la majoria de la cambra espanyola. Si aquest aspecte quedés recollit a la llei, l'executiu valencià no hauria trobat cap impediment a la reciprocitat, si, com diu, està disposat a un acord, però és el govern espanyol qui ho impedeix.

Malgrat que en el moment de ser aprovada al Congrés espanyol, amb els vots favorables del PSOE, CiU i Coalició Canària, es va assegurar que la nova normativa permetria la reciprocitat entre TV3 i Canal 9, la realitat és que tot queda a les mans de la voluntat del govern de Francisco Camps i no de cap llei. Al contrari, aplanar el terreny a

El número 1.309 d'EL TEMPS es dedicà a analitzar el primer esborrany de la llei.

la Generalitat Valenciana per a perseguir legalment TV3 i Catalunya Ràdio. El PP, ERC i ICV-IU van votar contra aquesta llei, que consideraven que envaïa competències autonòmiques i que responia a una clara voluntat d'afavorir els interessos de les cadenes privades, mentre que el PNB s'hi va abstenir.

Camps sota protecció del PSOE.

Curiosament, doncs, el govern valencià ha trobat empara al seu projecte de descatalanització mediàtica del País Valencià en el PSOE, i no pas en el PP, que va rebutjar la llei que li dona carta blanca per a la supressió de TV3 i Catalunya Ràdio al seus dominis. La llei general de la comunicació àudio-visual feia sis anys que es gestava. De fet, va ser un dels punts del programa electoral de Zapatero el 2004. Només els recels, i exigències, del sector privat li impedièren de dur endavant una llei amb una clara vocació reespanyolitzadora del sector, que, a parer dels socialistes espanyols –i també del PP– s'anava desviant del camí perquè les televisions públiques no estatal guanyaven pes en audiència i en qualitat.

La ILP sobre Televisió sense Fronteres es configura ara com una sortida legal, emparada per Europa, per a garantir la supervivència de les emissions de TV3 i Catalunya Ràdio a tots els territoris de parla catalana.

La ILP, l'alternativa legal per a garantir les emissions

La iniciativa legislativa popular “Televisió sense fronteres”, que impulsa Acció Cultural del País Valencià, esdevé un camí per a garantir el dret a la recepció directa de les emissions de Televisió de Catalunya i Catalunya Ràdio al País Valencià. Ara per ara, la llei espanyola de l'àudio-visual atorga totalment les competències als governs autonòmics per a eliminar del mapa comunicatiu una emissora que consideri hostil. En aquest context, la sortida pot ser una altra llei que faci una excepció, emparant-se en la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries. Aquest tractat garanteix la recepció directa de les emissions de ràdio i televisió autonòmiques realitzades totalment o majoritàriament en les llengües incloses en l'àmbit de la protecció de la carta. Calen 500.000 signatures perquè el Congrés espanyol pugui debatre una llei que doni garanties als drets dels parlants de llengües cooficials a l'estat, el català, l'èuscar i el galleg, que ara veuen limitada l'expansió per regulacions fetes a mida per a l'encaix estrictament autonòmic. La ILP té una base jurídica clara, que, tot sigui dit, va ser aprovada l'any 1992 per Felipe González i el 2000 per José María Aznar. L'article 11.2 preveu: “Les parts es comprometen a garantir la llibertat de recepció directa de les emissions de ràdio i televisió dels països veïns en una llengua usada en una forma idèntica o pròxima d'una llengua regional o minoritària, i a no oposar-se a la retransmissió d'emissions de ràdio i televisió dels països veïns en aquesta llengua.” La llei espanyola de l'àudio-visual dona via lliure a les comunitats que vulguin trepitjar aquest dret. Amb la ILP, el Congrés tindrà l'oportunitat de fer un gest i resoldre la situació.

Gemma Aguilera